

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor sportu, kultury a památkové péče
Jeremenkova 1142/40a, 779 00 Olomouc

Č.j.: KUOK 66107/2020

V Olomouci dne 17. června 2020

Sp.zn.: KÚOK/4293/2020/OSKPP/685

Počet listů: 5

Počet příloh: 0

Počet listů/svazků příloh: 0

Oprávněná úřední osoba pro vyřízení: JUDr. Miluše Sedláčková

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Sabina Soušková

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sportu, kultury a památkové péče, jako příslušný orgán státní památkové péče (dále jen „správní orgán“), rozhodl po provedeném správním řízení ve věci přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), t a k t o:

.....

(dále jen „obviněný“),

se uznává vinným

ze spáchání přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že prováděl pomocí detektoru kovů dne 28. 12. 2019 v době od cca 9:00 hodin do 13:30 hodin v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči archeologický výzkum v okolí kulturní památky Výšinné opevněné sídliště - oppidum Staré Hradisko, archeologické stopy, k.ú. Malé Hradisko, zapsané do Ústředního seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 22123/7-5629 a to směrem od místní části Okluky, obec Malé Hradisko, k této kulturní památce.

Za tento přestupek se obviněnému:

I. ukládá podle § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči **pokuta ve výši 2 000 Kč, slovy: dvatisíce korun českých,**

II. ukládá podle § 35 písm. d) a § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), **propadnutí věcí - 1 ks XPEDEUS, výr. č. 208E84 – konstrukce detektoru kovů, 1 ks XPEDEUS, výr. č. S/N:030BCC – řídicí jednotka + cívka bílé barvy, 1 ks XPEDEUS, sluchátka, které vydal Policii České republiky, obvodnímu oddělení Plumlov dne 28. 12. 2019,**

III. ukládá podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, **povinnost nahradit náklady řízení o přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, ve výši 1 000 Kč, slovy jedentisíc korun českých.**

Pokuta a náklady řízení jsou splatné do třiceti dnů ode dne, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, na účet Olomouckého kraje č. 27-4228320287/0100, konstantní symbol 558, variabilní symbol 4400001324.

O d ů v o d n ě n í

Správní orgán obdržel dne 10. 1. 2020 od Policie ČR, obvodní oddělení Plumlov oznámení přestupku na osobu a Tohoto přestupku se měli dopustit tím, že prováděli dne 28. 12. 2019 v době od 13:00 hodin do 13:30 hodin na území kulturní památky Výšinné opevněné sídliště - oppidum Staré Hradisko drobné výkopy za účelem nálezů archeologických předmětů.

Současně policie předala správnímu orgánu 1 ks XPEDEUS, výr. č. 208E84 – konstrukce detektoru kovů, 1 ks XPEDEUS, výr. č. S/N:030BCC – řídicí jednotka + cívka bílé barvy, 1 ks XPEDEUS, sluchátka, vše vydal, viz úřední záznam o zajištění důkazního prostředku ze dne 28. 12. 2019 č.j. KRPM-150938-3/PŘ-2019-141214.

Dále policie předala správnímu orgánu 1 ks XPEDEUS, výr. č. 208D38 – konstrukce detektoru kovů, 1 ks XPEDEUS, výr. č. S/N:031F0C – řídicí jednotka + cívka bílé barvy, 1 ks KOSS, vše vydal, viz úřední záznam o zajištění důkazního prostředku ze dne 28. 12. 2019 č.j. KRPM-150938-4/PŘ-2019-141214.

Do úředního záznamu policie o podání vysvětlení č.j. KRPM-150938-1/PŘ-2019-141214 ze dne 28. 12. 2019, obviněný uvedl: „Asi 5 let se amatérsky věnuji hledání vojenských artefaktů pomocí detektoru kovů. Dnešního dne, to je 28. 12. 2019 okolo 9 :00 hodin jsem společně s kamarádem jel hledat k obci Okluky, kde jsme i odstavili automobil. Vzhledem k počasí jsme spíše šli na procházku a prohlídku terénu. Postupně jsme z údolí v Oklukách došli svahem k obci Malé Hradisko, to jsme ale zjistili až později od hlídky PČR. Za celou dobu našeho pobytu v dané oblasti nás nikdo neupozornil, že jsme v oblasti národní kulturní památky, ani zde nebyla žádná upozorňující cedule. ...Na uších jsem sice měl sluchátka od detektoru a v ruce zapnutý samotný detektor, ale spíše než hledání jsem si s povídal. Toto jsem na místě dokázal i tím, že jsem sám dobrovolně před hlídkou PČR vysypal obsah batohu a kapes. Žádný detektorem nalezený předmět jsem u sebe neměl. Kromě dvoučlenné hlídky PČR zde byla i skupina 4 osob, které se vydávaly za pracovníky archeologického ústavu, ti nás prý sledovali a přivolali PČR, takže viděli, že jsme sice u sebe měli i motyčky, ale nic jsme nevykopali.“.

Opatřením ze dne 21. 2. 2020 č.j. KUOK 26993/2020 správní orgán vůči obviněnému zahájil řízení o přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, kterého se měl dopustit tím, že prováděl dne 28. 12. 2019 v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči archeologický výzkum na území kulturní památky Výšinné opevněné sídliště - oppidum Staré Hradisko, archeologické stopy, k.ú. Malé Hradisko, zapsané do Ústředního seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 22123/7-5629 a v jejím okolí a na 9. 3. 2020 nařídil ve věci ústní jednání, které na žádost obviněného bylo přeloženo na 20. 3. 2020 a z důvodů omezujících opatření v souvislosti s koronavirem se uskutečnilo dne 18. 5. 2020.

Správní orgán zahájil řízení o přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, neboť po posouzení věci dospěl k závěru, že se jedná o přestupek provádění archeologického výzkumu v rozporu s ust. § 21 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Obviněný se jednání dne 18. 5. 2020 se svou zástupkyní [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] (plná moc ze dne 3. 3. 2020 založena ve spise) a obviněným zúčastnil a při jednání potvrdil, že 1 ks XPEDEUS, výr. č. 208E84 – konstrukce detektoru kovů, 1 ks XPEDEUS, výr. č. S/N:030BCC – řídicí jednotka + cívka bílé barvy, 1 ks XPEDEUS, který správní orgán předložil při jednání je v jeho vlastnictví. Tímto detektorem hledání prováděl.

Do protokolu z ústního jednání uvedli následující:

.....: „Cca kolem 9:00 hodin jsme s přijeli do obce Okluky a zastavili u autobusové zastávky, jak je vyznačeno na přiložené mapce. Vystoupili jsme z auta, vzali jsme si detektory a šli jsme podél komunikace vlevo směrem do vojenského prostoru. Zde byly cedule, že se jedná o vojenský újezd a vstup není mimo svátky povolen. Proto jsme se vrátili zpět na komunikaci a vydali se vpravo podél cesty lesem, jak je vyznačeno na mapce. Do vojenského újezdu jsme šli proto, že jsme se dočetli v Kronice pátého partyzánského oddílu Juraj, autor Jaroslav Hýsek, že zde ustupovala německá armáda a chtěli jsme najít nějaké pozůstatky z války, např. odznaky nebo vyznamenání. Šli jsme pak svahem k obci Malé Hradisko, pořád byl slyšet hluk ze silnice, takže jsme se museli pohybovat v její blízkosti. Celou dobu jsme měli v rukou detektory, hledání detektorem sice probíhalo, ale vzhledem k terénu – příkrý svah, probíhalo minimálně. Dali jsme si svačinu, pokračovali jsme v hledání a pak se najednou objevila policie, 2 osoby. Legitimovali jsme se a pak nás odvezli na služebnu do Plumlova.“ s tímto vyjádřením souhlasil.

Na dotaz správního orgánu, zda se věnují obvinění výzkumům, uvedl: „že se o druhou světovou válku zajímá od mládí, detektor vlastním cca 4 roky a hledání pozůstatků války se moc nevěnuji, cca 10 x za rok. V předmětné oblasti jsem byl s detektorem poprvé“.

Uvedl.....: „že se zajímá o druhou světovou válku, sám detektor kovů nevlastní, půjčoval si ho, o tuto oblast se zajímám od mala a jsem i členem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] V této oblasti jsem byl poprvé“.

Na dotaz správního orgánu, zda zde něco našli,

uvedl: „Za celou dobu jsme detektorem nenašli nic, co by bylo starší 20 let, např. plechovky od piva.“.

uvedl: „detektorem jsme nic nenašli.“.

Na dotaz správního orgánu, zda prováděli na území oppida drobné výkopy za účelem nálezů archeologických předmětů, jak je uvedeno v oznámení přestupku doručeném dne 10. 1. 2020 a jak vyplývá z policií předložené fotografie, uvedli výše jmenovaní: „žádné výkopy jsme neprováděli, odznaky a medaile bývají pohozeny a nachází se v hrabance. V současné době je vše již vybrané a většinou se nalezne občas knoflík nebo háček. Do terénu nechodíme z důvodu archeologického výzkumu anebo zbohatnutí. Jedná se o to, že se projdeme a zrelaxujeme. Dále uvádíme k předložené fotodokumentaci zaslané správnímu orgánu Policií, že fotografie označená pod číslem 1 s nápisem čerstvý důlek v zemi, není způsobený námi provedeným výkopem, ale je to díra, která tam byla nikoliv od nás, ale zřejmě od divočáků, které jsme tam zahlédli. Foto č. 2 není místo kde jsme hledali s detektory, ale místo, kam nás policie dovedla a kde následně proběhla naše identifikace a prohlídka a kde jsme odevzdali detektory. Pak přijelo soukromé vozidlo, i s policisty nás naložili do auta a odvezli po louce a na komunikaci jsme pak přesedli do auta policie.“.

Jmenovaní závěrem uvedli: „že celé této situace litují, je škoda, že oznamovatel nás hned neupozornil, že hledání pomocí detektoru v dané lokalitě může být přestupkem. Přestože se na poli pohybovalo asi 5 osob, žádná je na toto nesprávné konání neupozornila. Tento koníček máme za dané situace za ukončený. Z jejich hlediska nešlo o provedení archeologického výzkumu, nejsou si vědomi toho, že by jejich chováním došlo k porušení zákona o státní památkové péči, jak je jim kladeno za vinu v oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 2. 2020, dle našeho zjištění, není žádnou normou výslovně zakázáno použití detektorů kovů ke své vlastní potřebě. Co se týče společenské nebezpečnosti, je z našeho pohledu nulová, jelikož jsme nezasahovali žádnými předměty do krajiny či půdy a v případě kontaktů s policií jsme se chovali slušně a spolupracovali jsme. Tuto celou záležitost vnímáme jako nedorozumění. V minulosti jsme ani jeden z nás nebyli postiženi

za přestupek, který je nám v současnosti kladen za vinu ani za přestupek související s tímto naším jednáním.“.

Dle § 21 odst. 1 zákona o státní památkové péči archeologické výzkumy je oprávněn provádět Archeologický ústav Akademie věd České republiky (dále jen Archeologický ústav“), který se také vyjadřuje k ochraně archeologického dědictví v řízeních podle zvláštních právních předpisů. Dle odst. 2 tohoto ustanovení, ministerstvo kultury může na žádost v odůvodněných případech po dohodě s Akademií věd České republiky povolit provádění archeologických výzkumů vysokým školám, pokud je provádějí při plnění svých vědeckých nebo pedagogických úkolů, muzeím nebo jiným organizacím, popřípadě fyzické osobě, které mají pro odborné provádění archeologických výzkumů potřebné předpoklady (dále jen "oprávněná organizace"). Oprávněná organizace uzavírá s Akademií věd České republiky dohodu o rozsahu a podmínkách provádění archeologických výzkumů.

Dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provádí v rozporu s § 21 odst. 2 archeologický výzkum, nebo provádí archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům podle § 21a odst. 2, nebo postupuje v rozporu se zákazem podle § 35 odst. 4 nebo § 39 odst. 4. Dle odst. 5 tohoto ustanovení lze za tento přestupek uložit pokutu do 4 000 000 Kč.

Dle § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazu činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích propadnutí věci lze uložit jen tehdy, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena. Dle odst. 2 tohoto ustanovení, propadnutí věci lze uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.

Dle § 23a odst. 1 zákona o státní památkové péči movité archeologické nálezy jsou vlastnictvím kraje, nejsou-li vlastnictvím státu nebo obce podle odstavce 2.

Lokalita, na které byl obviněný přistižen, je územím s archeologickými nálezy. Nedaleko se nachází kulturní památka Výšinné opevněné sídliště Ústředního seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 22123/7-5629. Předmětné oppidum patří k nejvýznamnějším keltským lokalitám v České republice. Lokalita s vnějším opevněním má rozlohu asi 38 ha.

Je prokázáno, že obviněný se dne 28. 12. 2019 v době cca od 9:00 hodin do cca 13:30 hodin pohyboval v lokalitě mezi místní částí Okluky, obec Malé Hradisko a kulturní památkou - oppidum Staré Hradisko, archeologické stopy, k.ú. Malé Hradisko. Tuto skutečnost potvrdil ve své výpovědi na policii i do protokolu z ústního projednání přestupku u správního orgánu. Do úředního záznamu o podání vysvětlení č.j. KRPM-150938-1/Př-2019-141214 ze dne 28. 12. 2019 obviněný uvedl: „Asi 5 let se amatérsky věnuji hledání vojenských artefaktů pomocí detektoru kovů. Dnešního dne, to je 28. 2. 2019 okolo 9 :00 hodin jsem společně s kamarádem jel hledat k obci Okluky, kde jsme odstavili automobil. Vzhledem k počasí jsme spíše šli na procházku a prohlídku terénu. Postupně jsme z údolí v Oklukách došli svahem k obci Malé Hradisko, to jsme ale zjistili až později od hlídky PČR. Za celou dobu našeho pobytu v dané oblasti nás nikdo neupozornil, že jsme v oblasti národní kulturní památky, ani zde nebyla žádná upozorňující cedule, na uších jsem sice měl sluchátka od detektoru a v ruce zapnutý samotný detektor, ale spíše než hledání jsem si s..... povídal.“.

Do protokolu z ústního jednání dne 18. 5. 2020 obviněný uvedl, že souhlasí s vyjádřením, který uvedl: „Cca kolem 9:00 hodin jsme s přijeli do obce Okluky a zastavili u autobusové zastávky, jak je vyznačeno na přiložené mapce. Vystoupili jsme z auta, vzali jsme si detektory a šli jsme podél komunikace vlevo směrem do vojenského prostoru. Zde byly cedule, že se jedná o vojenský újezd a vstup není mimo svátky povolen. Proto jsme se vrátili zpět na komunikaci a vydali se vpravo podél cesty

lesem, jak je vyznačeno na mapce. Do vojenského újezdu jsme šli proto, že jsme se dočetli v Kronice pátého partyzánského oddílu Juraj, autor Jaroslav Hýsek, že zde ustupovala německá armáda a chtěli jsme najít nějaké pozůstatky z války, např. odznaky nebo vyznamenání. Šli jsme pak svahelem k obci Malé Hradisko, pořád byl slyšet hluk ze silnice, takže jsme se museli pohybovat v její blízkosti. Celou dobu jsme měli v rukou detektory, hledání detektorem sice probíhalo, ale vzhledem k terénu – příkrý svah, probíhalo minimálně. Dali jsme si svačinu, pokračovali jsme v hledání a pak se najednou objevila policie, 2 osoby. Legitimovali jsme se a pak nás odvezli na služebnu do Plumlova.“.

Správní orgán dále zkoumal, zda obviněný prováděl při svém v pobytu v předmětné lokalitě dne 28. 12. 2019 výzkum pomocí detektoru kovů a dospěl k závěru, že výzkum pomocí detektoru kovů obviněný prováděl, jak sám potvrdil do úředního záznamu policie dne 28. 12. 2019 i do protokolu z projednání přestupku dne 18. 5. 2020.

Do protokolu z ústního jednání dne 18. 5. 2020 obviněný uvedl: „že se o druhou světovou válku zajímá od mládí, detektor vlastním cca 4 roky a hledání pozůstatků války se moc nevěnuji, cca 10 x za rok. V předmětné oblasti jsem byl s detektorem poprvé“.

Součástí našeho právního řádu na úseku ochrany archeologického dědictví je Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidovaná) publikovaná pod č. 99/2000 Sb.m.s, podle které evropské archeologické dědictví, jež poskytuje doklady o dávné historii, je vážně ohroženo poškozováním způsobeným narůstajícím počtem velkých rozvojových projektů, přirozenými riziky, tajnými nebo nevědecky prováděnými vykopávkami a nedostatečnou informovaností veřejnosti, tam, kde doposud neexistují, je třeba zavést nezbytné procedury správního a vědeckého dohledu a že potřeba chránit archeologické dědictví by se měla odrážet v politice územního plánování měst i venkova a kulturního rozvoje.

Cílem této úmluvy je podle jejího čl. 1 odst. 1 ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického a vědeckého studia. Dle odst. 2 tohoto článku se za tímto účelem za součásti archeologického dědictví považují veškeré pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva, které jsou situovány na jakémkoli místě, které spadá pod jurisdikci Stran. Dle odst. 3 čl. 1 do archeologického dědictví se zahrnují stavby, konstrukce, skupiny budov, zastavěná území, movité objekty, památky dalšího druhu a také jejich související prostředí nacházející se jak na souši, tak pod vodou.

Podle čl. 3 úmluvy se Česká republika zavázala za účelem zachování archeologického dědictví a zaručení toho, aby archeologické výzkumy byly vědecky smysluplné, uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k dozoru nad nimi tak, aby se zabránilo jakýmkoli nezákonným vykopávkám nebo odstraňování součástí archeologického dědictví, aby bylo zajištěno, že archeologické vykopávky a průzkumy budou prováděny vědeckým způsobem a za předpokladu, že kdykoli to bude možné, budou se používat nedestruktivní průzkumné metody, součástí archeologického dědictví nebudou během vykopávek a po nich odkryty nebo ponechány nechráněné, aniž by byla přijata opatření k jejich řádnému zachování, konzervaci a správě, zajistit, aby vykopávky a další potenciálně destruktivní techniky byly prováděny pouze kvalifikovanými, zvláště oprávněnými osobami a učinit používání detektorů kovů a jakýchkoli jiných detekčních zařízení nebo postupů archeologického výzkumu předmětem specifického předchozího oprávnění, kdykoli s tím počítá vnitřní právní úprava státu.

O veřejném zájmu v oblasti zachování kulturního dědictví není pochyb. O významu tohoto veřejného zájmu svědčí i to, že v Preambuli Ústavy se uvádí, že „... My, občané České republiky v Čechách, na Moravě a ve Slezsku,... odhodláni společně střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství, odhodláni řídit se všemi

osvědčenými principy právního státu, prostřednictvím svých svobodně zvolených zástupců přijímáme tuto Ústavu České republiky.“.

Z výše uvedeného vyplývá, že veřejný zájem na ochraně archeologického dědictví existuje nejen na národní, ale i na mezinárodní úrovni.

Obviněný do protokolu z ústního jednání namítal, že z jeho hlediska nešlo o provedení archeologického výzkumu. K této námitce uvádí správní orgán, že pokud jde o pojem archeologický výzkum, tento pojem v obecně závazných právních předpisech neexistuje a je nutné se proto řídit významem slova v běžném jazyce.

Správní orgán odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č.j. 76A 35/2012-51 ze dne 12. 5.2014, který v bodě [34] k neexistenci legální definice archeologického výzkumu uvádí: „Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62, *www.nssoud.cz*, *není-li pojem (zde nerozpustné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce*. S ohledem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu o obvyklém významu slov v právu správní orgán odkazuje na interní předpis Archeologického ústavu Akademie věd, který definuje archeologický výzkum takto: *„záchranný archeologický výzkum (dále jen výzkum) je odbornou archeologickou činností vyvolanou ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy. Výsledkem výzkumu je soubor artefaktů (movitých nálezů) a nálezová zpráva (zpráva o výsledcích výzkumu dle díky § 21 odst. 3 zákona č. 20/87Sb., v platném znění), která detailně dokumentuje a interpretuje archeologické situace nenávratně zničené stavební, těžební či jinou činností. Z tohoto důvodu se výzkumem rozumějí veškeré etapy archeologické práce na území s archeologickými nálezy až do stadia nálezové zprávy, tedy vlastní terénní práce (odkryv), provedení úplné dokumentace odkrytých situací, geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence a ošetření movitých archeologických nálezů, další zpracování terénní dokumentace podle obvyklého standardu (např. překreslení plánů, digitalizace), dokumentace movitých nálezů včetně jejich případné konzervace, uložení movitých nálezů do vhodného depozitáře, analýza odebraných vzorků (kromě artefaktů také např. zvířecích a lidských kostí, zbytků rostlin, mineralogických materiálů atd.) a komplexní vyhodnocení výsledků výzkumu. Nedílnou součástí výzkumu je i jeho přípravná fáze, tj. terénní průzkum území s archeologickými nálezy podle potřeby (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování), shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení (interní norma ARÚ AV ČR, Praha, v. v. i., zdroj: <http://www.arup.cas.cz/?p=8215>, shlédnuto dne 12. 4. 2014).*

Shodnou definici záchranného archeologického výzkumu uvádí na svých [www stránkách](https://www.uapp.cz/) <https://www.uapp.cz/>, v části Informace pro stavebníky, Ústav archeologické památkové péče Brno, v.v.i.Kaloudova, 1321/30 614 00 Brno.

Na [www stránkách](http://www.wiki.cs.wikipedia.org) [Wikipedie cs.wikipedia.org](http://www.wiki.cs.wikipedia.org) › wiki › Archeologickývýzkum, je archeologický výzkum definován takto: „Archeologický výzkum je ucelený soubor specializovaných vědeckých činností, které zajišťují záchranu, uchování a dokumentaci nálezů jakožto dokladů o činnosti člověka v historii a to včetně interpretace jejich kulturní a památkové hodnoty. Je to odborná činnost zajišťující vědecké poznání, která obsahuje její veškeré etapy. Mezi etapy archeologického výzkumu se řadí přípravná fáze, tj. terénní průzkum území (např. povrchový sběr, geofyzikální měření, letecké snímkování) a shromáždění informací o starších nálezech z odborných archivů a jejich vyhodnocení. Dále vlastní fáze, tedy odkryv (vlastní práce v terénu), úplná dokumentace nálezové situace, geodetické zaměření plochy výzkumu, evidence artefaktů a organických či anorganických přírodnin a jejich dokumentace, odborné ošetření, konzervace a uložení do vhodného depozitáře, analýza vzorků, další zpracování terénní dokumentace (kopie, digitalizace apod.) a na závěr celkové vyhodnocení výsledků výzkumu a nálezová zpráva. Podle podnětu se archeologický výzkum rozlišuje na badatelský a záchranný: badatelský

(akademický) archeologický výzkum je vyvolán odborným záměrem a provádí se za účelem vyřešení badatelského problému, záchranný (památkový) archeologický výzkum je vyvolán ohrožením či narušením území s archeologickými nálezy.

K námitce obviněného, že předmětná kulturní památka nebyla řádně označena, uvádí správní orgán, že žádný právní předpis neukládá žádnému konkrétnímu orgánu, aby konkrétním způsobem vymezil archeologické lokality. Tuto povinnost neukládá ani Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy.

Archeologické výzkumy mohou být prováděny různými technikami. Podle způsobu provádění rozlišuje Úmluva o ochraně archeologického dědictví Evropy archeologické výzkumy prováděné destruktivními technikami a archeologické výzkumy prováděné nedestruktivními technikami. Archeologickými výzkumy prováděnými destruktivními technikami jsou výzkumy prováděné vykopávkami. Nedestruktivní metodou je např. archeologický výzkum prováděný leteckým snímkováním nebo pomocí detektorů kovů.

Průzkum detektorem kovů je metodou archeologického výzkumu. Činnost detektoráře, který se cíleně vypraví do terénu se záměrem hledat archeologické nálezy (bez ohledu na jejich druh), vybaveného pro účely jejich hledání detektorem kovů, je prováděním archeologického výzkumu.

Dle § 23 odst. 1 zákona o státní památkové péči je archeologickým nálezem věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku a zachovala se zpravidla pod zemí. Jedná se o věc, která prošla procesem archeologizace, dochovala se v podzemí a zároveň je dokladem a pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku vývoje do novověku. Vyhledávání vojenských artefaktů z druhé světové války je tedy archeologickým výzkumem.

Výzkum prováděný obviněným dne 28. 12. 2019 ve výše uvedené lokalitě pomocí detektoru kovů, za účelem lokalizace vojenských artefaktů z 2. světové války byl nedestruktivní metodou výzkumu a to výzkumu archeologického. Tímto svým jednáním naplnil obviněný skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. g) zákona o státní památkové péči, neboť prováděl uvedený archeologický výzkum v rozporu s § 21 odst. 2.

Jelikož se obviněný dopustil jednání jako fyzická osoba, je nedílnou součástí posuzování odpovědnosti obviněného za spáchaný přestupek rovněž otázka jeho zavinění. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona o přestupcích k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V daném případě není zákonem forma zavinění výslovně stanovena, proto stačí zavinění z nedbalosti. Při posouzení způsobu zavinění správní orgán vycházel z vyjádření obviněného do protokolu z jednání dne 18. 5. 2020, kdy obviněný uvedl, že nevěděl, že by jeho chováním došlo k porušení zákona o státní památkové péči, jak je mu kladeno za vinu v oznámení o zahájení řízení.

Pokud jde o formu zavinění, správní orgán vyhodnotil jednání obviněného jako nedbalost nevědomou, neboť obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Na základě výše uvedeného považuje správní orgán za prokázané, že jednáním obviněného byly naplněny formální znaky projednávaného přestupku, tj. došlo k naplnění všech znaků uvedené skutkové podstaty přestupku. K úplnému vyhodnocení jednání obviněného bylo nutno zohlednit i materiální stránku tohoto jednání, tedy míru nebezpečnosti jeho činu pro společnost. Míra společenské nebezpečnosti u přestupků musí být alespoň nepatrná. V tomto ohledu správní orgán posoudil konkrétní veřejný zájem, který byl porušen. Tímto veřejným zájmem je požadavek na ochranu archeologického dědictví, který je zajišťován prováděním archeologických výzkumů pouze Archeologickým ústavem a oprávněnými organizacemi dle § 21 odst. 2 zákona státní památkové péči.

Protože obviněný pomocí detektoru kovů prováděl nedestruktivní archeologický výzkum, přestože není osobou oprávněnou k výzkumům, ohrozil tímto shora uvedený veřejný zájem a to v míře vyšší než nepatrné.

Dle § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit správní trest a) napomenutí, b) pokuty, c) zákazu činnosti, d) propadnutí věci nebo náhradní hodnoty, e) zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

Dle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích propadnutí věci lze uložit jen tehdy, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užitá nebo určena.

Obviněný jako nástroj výzkumu použil detektor kovů zn. XPEDEUS, kdy policii dne 28. 12. 2019 odevzdal 1 ks XPEDEUS, výr. č. 208E84 – konstrukce detektoru kovů, 1 ks XPEDEUS, výr. č. S/N:030BCC – řídicí jednotka + cívka bílé barvy, 1 ks XPEDEUS, sluchátka. Jedná se tak o věci, které byly ke spáchání přestupku užity.

Správní orgán posoudil rozsah a závažnost přestupku, jeho následky a rozsah způsobené škody.

Správní orgán z důvodu omezení možnosti obviněného páchat další přestupky, tj. provádět detektorem kovů neoprávněný archeologický výzkum, uložil obviněnému dle § 35 písm. d) a § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích sankci propadnutí detektoru kovů, který byl použit při spáchání přestupku a jehož je vlastníkem. Zde správní orgán konstatuje, že jde o obvyklý postup u daného typu přestupku, kdy cílem má být ztížení možného opakování sankcionované činnosti s tím, že jde o účinnější způsob, než jakým by bylo případné stanovení znatelně vyšší pokuty ukládané podle ust. § 35 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči.

Správní orgán uložil pokutu ve výši 2 000 Kč, zcela při dolní hranici zákonné sazby a to s ohledem na již uvedenou skutečnost, tj. že bylo vysloveno propadnutí věci použité ke spáchání přestupku. Vedle represivní funkce sankce směřující vůči obviněnému je důvod pro uložení sankce i funkce generálně preventivní. Sankce má být uložena v takové výši, aby měla odrazující účinek. V dané věci dospěl správní orgán k závěru, že uložena sankce tento odrazující účinek splní.

Uložená pokuta ve výši 2 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanoveném v ust. § 39 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči v rozmezí do 4 000 000 Kč. Pokuta byla uložena zcela při dolní hranici sazby. Z výše uložené pokuty je zřejmé, že tato nemá likvidační charakter a ani obviněný sám námitku takového charakteru nevzněl. Obviněný v řízení se správním orgánem spolupracoval a jedná se o jeho první přestupek dle § 39 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Výše uložené pokuty včetně správního trestu propadnutí věci dle názoru správního orgánu odpovídá závažnosti přestupku.

Dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.

Dle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

Správní orgán v souladu s ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložil dále obviněnému povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení o odvolání

Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení k Ministerstvu kultury, podáním učiněným u zdejšího odboru.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Sabina Soušková
vedoucí oddělení památkové péče

Otisk úředního razítka

Obdrží: